

Katsoin lasin läpi tyttöä. Hän nojasi tuolinsa selkänojaan, ja katsoi eteenpäin. Tytön ilme oli tyhjä, ei tunteita. Pehmustetut, valkoiset seinät piirittivät häntä. He olivat pukeneet hänet, kukaan sellainen ei pukeutuisi noin siististi. Vaatteet olivat kokonaan harmaat, vaaleat hiukset laitettu kiinni. Hän istui rauhallisena paikoillaan, ei näpertänyt vaatteitaan, tai haronut hiuksiaan, kuten muut täällä yleensä. Kokeilin hänen reaktioitaan vaihtamalla valaistusta. Aluksi valaistus oli melkein kuin äsken, kirkas, mutta vähitellen laskin sen tasoa. Ensin tyttö ei näyttänyt edes huomaavan. Huomattuaan valaistuksen olevan erilainen, hän vain kylmästi siirsi katseensa kattoon. Minua hän ei nähnyt, sellaiseksi lasi välillämme oli suunniteltu. Hän luuli katsovansa pehmustettua, normaalia seinää. Vaihdoin valaistuksen taas normaaliksi. Tyttö ei edes räpäyttänyt harmaita silmiään. Minulle tuli puhelu tutkijoilta. He kysyivät mielipidettäni työstä, ja sitä onko hän vaarallinen. Halusin sanoa että tyttö täyttää kaikki meidän vaatimuksemme. Asia ei kuitenkaan ollut niin, tytön luonteesta ei näkynyt mitään. Tässä vaiheessa me yleensä tutkimme luonnetta, tutustumme. En kyllä itse nimittäisi sitä tutustumiseksi, sillä tutustuminen on ystävyyden ensimmäinen vaihe. Me täällä emme halua ystävystyä, oikeastaan emme saa ystävystyä heidän kanssaan. Me vain arvioimme, suoritamme erilaisia soveltuvuustestejä. Heidän tuleva työnsä määrittellään heidän luonteensa kautta. Vastasin, että tyttö on ujo, vaikken aistinut hänestä mitään sellaista. En oikeastaan nähnyt hänestä mitään, kuin hän ei olisi paikalla muulla kuin vartalollaan. Hänellä oli oudot piirteet, jotenkin epäsuhtaiset. Isot silmät, harmaat sellaiset, jotka näyttivät juuri siltä, että niissä pitäisi näkyä elämänilo. Nyt kuin syvät kuopat, vain asetettu silmien kohdalle, tuijottaisivat minua. Olen nähnyt kaikkea, jotkut ovat oksennelleet, jotkut kiljuneet, mutta kukaan ei ole onnistunut piiloutumaan omaan kehoonsa noin täydellisesti. Tutkijat sanoivat olevansa pian luonani, ja käskivät minun suorittamaan vielä joitakin testejä. Lopetin puhelun, ja kännyni taas katsomaan tyttöä. Kuin patsaana tyttö istui edessäni. Harmaat silmät levollisina tuijottivat eteenpäin, eivät tutkailleet ympäristöä, eivät harhailleet siitä yhdestä kohdasta, jota hän tuijotti jatkuvasti. Minua. Suoristin istuma-asentoani. Hapuilin sormenpäilläni käsiäni erilasilla painikkeilla. Käteni pysähtyi erään tietyn painikkeen kohdalle. Se hohti punaisena, oli hieman leveämpi ja korkeampi kuin muut. Tiesin mitä tapahtuisi, jos painaisin siitä. Huoneeseen leviäisi kaasua, joka tappaisi sekunneissa. mielikuvitukseni juoksi järkeäni edelle, kuvittelin kuinka tuo tuntematon tyttö kaatuisi tuoliltaan. Mielikuvituksessani painoin tuota painiketta. Kuvittelin kuinka tyttöön syttyisi elämä, kuinka hän yrittäisi hengittää, alistuisi täysin. Se oli mielikuvitukselleni sokeria, yhtä makeaa, yhtä herkullista. Melkein halusin tehdä sen. Vedin henkeä sisään, aivan kuin minun olisi ollut vaikea hengittää. Olinko minä pohjimmiltani tuollainen, olinko kuin osa tästä yhteiskunnasta, nautinko minä vallan tuomasta voimasta. Siirsin käteni pois tuon hirveyden luota. Hengitin nenäni kautta pari kertaa, rauhoittelin itseäni. Katsoin tyttöön kuin varmistaakseni, etten ollut satuttanut häntä. Tutkijat tulisivat pian, minun täytyisi vain rauhoittua, ja suorittaa pari koettaa. Helppo juttu, olin tehnyt tämän miljoona muutakin kertaa. Painoin näppäintä, joka sai aikaan äänen. Ääni muistuttaa sellaista ääntä, jonka rikkimenevä kone päästäisi. Se kirskahtaa hieman. Tyttö sulki hetkisen ajaksi silmänsä, kuvitellen, että näin saisi äänen loppumaan. Hän avasi ne äänen loputtua, ja näytti hetken ajan hieman vihaiselta, mutta sekin saattoi vain olla minun toiveajatteluni. Hänen ilmeensä tasaantui taas tylsän suoraksi. Minun teki mieli luovuttaa, heittää hanskat tiskiin. Katsoin tyttöä taukoamatta, koska jokin minussa kertoi, että hänellä olisi voimia haihtua ilmaan, kadota paikalta.